

Sygn. akt I C 10/20 upr

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2020 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	asesor sądowy Marcin Borodziuk

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2020 r. w Szczytnie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) S.A. w G.

przeciwko R. C.

o zapłatę

postanawia:

umorzyć postępowanie w całości.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

-(...)

- (...) (...)

3. (...)

S., (...)

Sygn. akt I C 10/20

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 15 października 2020 roku

Zgodnie z art. 139¹ § 1 k.p.c., jeżeli pozwany, pomimo powtórzenia zawiadomienia zgodnie z art. 139 § 1 zdanie drugie, nie odebrał pozwu lub innego pisma procesowego wywołującego potrzebę podjęcia obrony jego praw, a w sprawie nie doręczono mu wcześniej żadnego pisma w sposób przewidziany w artykułach poprzedzających i nie ma zastosowania art. 139 § 2-3¹ lub inny przepis szczególny przewidujący skutek doręczenia, przewodniczący zawiadamia o tym powoda, przesyłając mu przy tym odpis pisma dla pozwanego i zobowiązując do doręczenia tego pisma pozwanemu za pośrednictwem komornika.

Stosownie do § 2 tego przepisu, powód w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia mu zobowiązania, o którym mowa w § 1, składa do akt potwierdzenie doręczenia pisma pozwanemu za pośrednictwem komornika albo zwraca pismo i wskazuje aktualny adres pozwanego lub dowód, że pozwany przebywa pod adresem wskazanym w pozwie. Po bezskutecznym upływie terminu stosuje się przepis art. 177 § 1 pkt 6.

Prawomocnym postanowieniem z dnia 22 lipca 2020 r. Sąd odmówił podjęcia postępowania na wniosek powoda.

Obecnie upłynął zaś termin, o którym mowa w art. 182 § 1 pkt 1 k.p.c., a postępowanie podlega umorzeniu. Powód nie złożył bowiem skutecznie wniosku o podjęcie postępowania w ciągu trzech miesięcy od daty postanowienia o zawieszeniu postępowania. Jakkolwiek wniosek taki został zawarty przez powoda w piśmie z 01 września 2020 roku, to stwierdzić należy, że nie ustała przyczyna zawieszenia postępowania.

Powód wskazał bowiem adres pozwanego jako K. 319, (...) (...) S., podczas gdy jest to adres wskazany przez niego już w pozwie, pod którym to adresem korespondencja nie została podjęta mimo dwukrotnego awizowania. Jak zaś wynika z przywołanego na wstępie art. 139¹ § 2 k.p.c., powód mógł co prawda wskazać adres pozwanego podany w pozwie jako właściwy, jednakże powinien złożyć dowód, że pozwany pod nim przebywa. Dowodu takiego nie stanowi jednak postanowienie komornika z 25 sierpnia 2020 r., ani dołączona do niego odpowiedź (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w K. na żądanie udzielenia informacji. W tym ostatnim piśmie żaden adres nie został wyraźnie wskazany jako adres zamieszkania pozwanego.

Dowodem zamieszkiwania przez niego pod adresem wskazanym w pozwie mogłaby być utrwalona w formie notatki czynność rozpytania sąsiadów przez komornika, lub pisemne oświadczenie osób, które zastano na miejscu. Mógł nim być także dokument, w którym dłużnik swoim podpisem poświadczyłby swój adres zamieszkiwania.

Walurowi takiego dowodu nie można generalnie odmówić informacji uzyskanej z banku, jednakże zdaniem Sądu bez wskazania, że rachunek bankowy dla pozwanego jest prowadzony w danym banku od stosunkowo niedługiego czasu, informacja ta jest nie bardziej wiarygodna niż adresy dostępne w rejestrze (...) -SAD. Tymczasem ustawodawca, poza elektronicznym postępowaniem upominawczym, wyłączył możliwość uznawania korespondencji skierowaną na taki adres za skutecznie doręczoną (art. 505³⁴ k.p.c. a contrario).

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., (...)